

lijk, hartstochtelijk die goede jongen was en had je hem toen zelf niet een beetje lief?

CORRY.

Neen, ik heb hem niet lief gehad; ik heb nooit iemand lief gehad. Nooit iemand, dat weet ik nu.

VAN ABSBURG (*drukt haar aan zijn borst*).

Kende je hem goed?

CORRY.

Jawel, maar hij was bij onze eerste kennismaking al »betooverd».

VAN ABSBURG.

En toen heb je hem aangemoedigd zonder eenige liefde voor hem te voelen... tot hij je verveelde?

CORRY.

Ja, dat doe ik altijd. Dat kan ik niet laten; ik voelde wel eens dat 't niet goed was, maar ik ben nu eenmaal niet goed.

VAN ABSBURG.

Dat mag je niet denken.

CORRY.

Heusch. Ik kan niet tegen moeite, zelfopoffering en al dat edele. Ik heb (*lachje*) geen kern.

VAN ABSBURG.

Lach niet, Corry.

CORRY.

Neen, laat me lachen. Dat is misschien juist mijn eenigste goeds, mijn lachen. Lachen, dat vind ik heerlijk en dat is mijn „tooverkracht.” Och, ik vindt de heele wereld belachelijk, als ik erover nadenk, maar dat doe ik bijna nooit. Zie je, Frans, jij hebt me nu in een ernstige bui getroffen. Zoo ernstig en wanhopig als ik nooit ben geweest. Maar zooals je zegt, dat is ook onzin.

VAN ABSBURG

Dat heb ik niet gezegd.

CORRY.

Nu ja, toch zoowat. 't Is nu wel vreeselijk akelig, want Karel was nog zoo jong en een knappe jongen, hij had nog zooveel plezier kunnen hebben, hé? Maar zooals je zegt, ik kon toch niet denken dat onze flirtation zulke gevolgen zou hebben. Dood? (*zij rilt en drukt de handen voor 't hoofd*). He, die Karel, 't was toch maar een dappere jongen. Ze zullen hem wel erg mooi begraven. Kon 't maar hier gebeuren, dat zou mevrouw v. d. Eem zeker veel troosten; »toute la Haye,» bij die prachtige begrafenis van haar zoon.

VAN ABSBURG (*verschrikt*).

Maar Corry!

CORRY.

Ja, ik ben niet geboren om te lijden. Heusch, Frans, ik moet alweer lachen (*voor den spiegel*). Wat zie ik er uit, precies een doode. Toch een mooie doode, niet? (*Zij knapt zich wat op*). Absburg staart haar aan, dan zucht hij en verzinkt in gedachten).

CORRY.

Willen wij wat achter in den tuin gaan zitten droomen?

VAN ABSBURG.

Droomen met jou...

CORRY (*zet zich naast hem, met haar arm om zijn hals*).

Wil je niet met mij droomen? (*vat zijn hand*). Wat ben je koud. Willen we wat dansen?

VAN ABSBURG.

Dansen? Zou je dan nu willen dansen?

CORRY.

Ik, neen; maar als 't jou nu goed zou doen, als jij 't wil, dan mag je niet met een ander dansen, dat wil ik niet.

VAN ABSBURG.

Is dit nu een oogenblik om te dansen?

CORRY.

Neen hé, wij zullen gaan droomen, achter in den tuin waar niemand ons zien kan.

VAN ABSBURG.

Corry, kijk mij eens goed aan? Och wat ben je nu mooi, heerlijk mooi, met die betraande oogen en dat lachende mondje.

CORRY.

Bedauwde kinderoogen, moet je zeggen, dat is veel poëtischer, maar huilen maakt anders niet mooier.

VAN ABSBURG.

Ik wou dat je nog een jaar moest huilen en dat wij elkaar dan terug zagen.

CORRY.

Jij bent ook vroolijk. Een rouwend, in tranen smeltend bruidje, is dat jou ideaal? (*Zij lacht*). Ha, jij!

VAN ABSBURG.

Waarom, lach je zoo?

CORRY.

Jij, die zoo bang voor trouwen bent, als bruigom. Ik zie je al doodsbleek met een vreeselijk ernstig gezicht, in stilte zuchtend »Der Wahn ist kurz, die Reue ist lang.» (*Slaat de armen om zijn hals*). Arme jongen.